

Sygn. akt I C 1409/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 grudnia 2020 r.

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim, Wydział I Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący	Sędzia Alina Gąsior
Protokolant	Beata Gurdziołek

po rozpoznaniu w dniu 15 grudnia 2020 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie

sprawy z powództwa L. K.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zadośćuczynienie, odszkodowanie

1. zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powódki L. K. kwotę 25.000,00 (dwadzieścia pięć tysięcy 00/100) złotych tytułem zadośćuczynienia z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 16 października 2018 roku do dnia zapłaty;
2. zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powódki L. K. kwotę 14.146,00 (czternaście tysięcy sto czterdzieści sześć 00/100) złotych tytułem odszkodowania z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 16 października 2018 roku do dnia zapłaty ;
3. ustala, że pozwany (...) S.A. w W. ponosi odpowiedzialność za ewentualne przyszłe skutki dla zdrowia powódki L. K., wynikające ze zdarzenia z dnia 9 października 2017 roku ;
4. oddala powództwo w pozostałym zakresie;
5. nakazuje ściągnąć od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim) kwotę 1.957,00 (tysiąc dziewięćset pięćdziesiąt siedem 00/100) złotych tytułem opłaty sądowej od uwzględnionej części powództwa i kwotę 715,00 (siedemset pięćnaście 00/100) złotych tytułem wydatków ;
6. nie obciąża powódki L. K. kosztami sądowymi od oddalonej części powództwa;
7. zasądza od powódki L. K. na rzecz pozwanego (...) S.A. w W. kwotę 1.083,00 (tysiąc osiemdziesiąt trzy 00/100) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sędzia Alina Gąsior

Sygn. akt I C 1409/18

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 24 października 2018 roku powódka L. K. reprezentowana przez pełnomocnika, wniosła o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. w W. na jej rzecz:

- 1) kwoty 76.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 16 października 2018 roku do dnia zapłaty,
- 2) kwoty 475,91 zł tytułem odszkodowania za poniesione koszty leczenia z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 16 października 2018 roku do dnia zapłaty,
- 3) kwoty 17.777,60 zł tytułem odszkodowania stanowiącego koszty pomocy osoby trzecich z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 16 października 2018 roku do dnia zapłaty,
- 4) zasądzenie kosztów procesu,
- 5) ustalenie odpowiedzialności pozwanego za przyszłe skutki dla zdrowia powódki wynikające ze zdarzenia z dnia 9 października 2017 roku.

W uzasadnieniu powódka wskazała, iż w dniu 9 października 2017 roku doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego poszkodowana została powódka. Sprawca zdarzenia Z. K., kierujący samochodem osobowym marki V. (...) nie zachował należytej staranności i doprowadził do zderzenia z innym samochodem osobowym. Powódka jako pasażerka doznała licznych obrażeń ciała.

Po wypadku powódka została przewieziona do szpitala, gdzie badanie wykazało złamanie kłykcia bocznego kości piszczelowej z przemieszczeniem odłamu, cechy entezopatii górnego bieguna rzepki prawej. W dniach 10 – 20 października 2017 roku powódka przebywała w szpitalu w B., gdzie była operowana. Powódce zalecono następnie wizytę w (...) w celu usunięcia szwów, noszenie ortezy, nie obciążania prawej kończyny. Powódce zalecono również leczenie farmakologiczne. Powódka pozostawała pod opieką chirurga i ortopedy. Zalecono jej szereg zabiegów fizjoterapeutycznych. Powódka konsultowała się też z patomorfologiem i ginekologiem w związku z pojawieniem się krwiaków na lewej piersi. W okresie od 20 października 2017 roku do 31 marca 2018 roku powódka wymagała pomocy osób trzecich.

Po zgłoszeniu szkody ubezpieczyciel przyznał i wypłacił powódce zadośćuczynienie w kwocie 14.000,00 zł oraz kwotę 1.479,63 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia i kwotę 396,21 zł tytułem zwrotu kosztów przejazdu.

W odpowiedzi na pozew złożonej w dniu 24 grudnia 2018 roku pozwany reprezentowany przez pełnomocnika wniósł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powódki na jego rzecz kosztów postępowania.

Pozwany nie kwestionował swojej odpowiedzialności co do zasady, natomiast podniósł, że dochodzona kwota tytułem zadośćuczynienia jest zawyżona. Odnosząc się do wnioskowanego odszkodowania, pozwany stwierdził, że nie wszystkie rachunki przedstawione przez powódkę pozostają w związku z wypadkiem i leczeniem, dlatego też nie zostały w pełni zaakceptowane przez pozwanego. Pozwany nie uznał również zasadności żądania w zakresie kosztów opieki osób trzecich, podnosząc że wymiar godzin i stawka są zawyżone.

W toku postępowania strony podtrzymały swoje stanowiska.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 9 października 2017 roku doszło do zdarzenia drogowego, w którym powódka została poszkodowana. Powódka, jechała jako pasażer ze swoim mężem, który kierował samochodem marki V. (...). Z. K. nie zachował należytej ostrożności i doprowadził do zderzenia z innym samochodem. Samochód kierującego pojazdem marki V. (...) posiadał ubezpieczenie od odpowiedzialności cywilnej w pozwanym Zakładzie (...).

(okoliczności bezsporne)

Przeciwko sprawcy wypadku toczyło się postępowanie karne i Z. K. dobrowolnie poddał się karze.

(dowód: zeznania świadka Z. K. – protokół k. 65v)

Bezpośrednio po zdarzeniu powódka została przewieziona do (...) w P. **(notatka urzędowa – k. 12)**

Po wyjściu ze szpitala, gdzie powódka przeszła zabieg operacyjny i następnie przebywała w szpitalu 10 dni, przez kilka miesięcy wymagała pomocy innych osób. Takiej pomocy wymagała przy wstawaniu i mąż powódki pożyczył wózek, na którym poruszała się. Powódka wymagała pomocy przy wykonywaniu czynności dnia codziennego, przy toalecie, szykowaniu jedzenia. Powódce pomagali mąż i synowa. Następnie powódka poruszała się przy pomocy kuli i stopniowo wracała do sprawności. Przed wypadkiem powódka zajmowała się domem, nie pracowała zawodowo, a od 2018 roku przebywa na emeryturze. W 2016 roku przeszła zabieg operacyjny na biodro, jednak wówczas wróciła do sprawności. Od czasu wypadku powódka odczuwa dolegliwości bólowe kolana, ma trudności z poruszaniem się na dłuższe odległości, czasami puchnie jej noga, poza tym obawia się, że może się przewrócić. Powódka odczuwa zmiany pogody, ponieważ wówczas noga bardziej ją boli, domownicy pomagają ją przy niektórych czynnościach, jak np. mycie okien, zakładanie firan. Powódka, w trakcie chodzenia utyka na nogę.

(dowód: zeznania powódki na rozprawie w dniu 5 lutego 2019 roku – protokół k. 64, 64v w związku z zeznaniami na rozprawie w dniu 15 grudnia 2020 r – protokół k. 213, 213v, zeznania świadków – A. K. – protokół k. 65, 65v, Z. K. – protokół k. 65v, I. M. – protokół k. 65v, 66)

Po operacji biodra powódka miała przyznane orzeczenie o niepełnosprawności na okres roku i wówczas doszło do wypadku. Po wypadku ponownie otrzymała orzeczenie o niepełnosprawności na dwa lata, a obecnie ma przyznane na stałe. Powódka korzysta z zabiegów rehabilitacyjnych z powodu dolegliwości bólowych kręgosłupa szyjnego.

(dowód: zeznania powódki na rozprawie w dniu 15 grudnia 2020 roku – protokół k. 213, 213v, orzeczenia – k. 30, 31)

Po przywiezieniu do szpitala powódce wykonano zdjęcie RTG i stwierdzono złamanie kłykcia bocznego prawej kości piszczelowej oraz złamanie głowy kości strzałkowej, kwalifikując powódkę do leczenia operacyjnego. Powódka została przewieziona do szpitala w B. gdzie była operowana w dniu 11 października 2017 roku ze stabilizacją płytką i wkrętami. Po wyjściu ze szpitala, co nastąpiło w dniu 20 października 2017 roku powódka miała zalecenie chodzenia w ortezie z odciążeniem (...) i dalsze leczenie w (...). O. powódka nosiła przez 6 miesięcy. Do grudnia 2017 roku poruszała się na wózku, a następnie przy pomocy jednej kuli. Od lutego 2019 roku porusza się bez kuli. Według dokumentacji medycznej leczenie powódki zostało zakończone w dniu 15 maja 2018 roku. Powódka korzystała również z zabiegów rehabilitacyjnych – 1 raz w cyklu ambulatoryjnym i jeden raz przebywała w sanatorium w sierpniu 2018 roku. Zespolenie nie zostało usunięte.

W 2016 roku powódka przeszła zabieg endoprotezoplastyki biodra prawego.

W wyniku wypadku powódka doznała złamania rozszczepiennie – zgnieceniowego kłykcia bocznego plateau kości piszczelowej lewej i złamania głowy kości strzałkowej prawej. Proces leczenia i usprawniania powodował dysfunkcję czynnościową powódki do lutego 2019 roku. Dolegliwości bólowe o znacznym nasileniu utrzymywały się do 3 miesięcy. Obecnie u powódki występuje koślawe ustawienie kolana prawego z niestabilnością boczną stawu oraz dolegliwościami bólowymi głównie po chodzeniu. Obecna dysfunkcja bólowo – czynnościowa wynika z deformacji kłykcia bocznego i jego powierzchni stawowej. Skutkuje to orzeczeniem trwałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 10%. Wysokość uszczerbku wynika ze stopnia zaburzenia osi i niestabilności bocznej.

Doznane obrażenia i zmiany będą skutkowały okresowymi dolegliwościami bólowymi oraz możliwością wcześniejszego rozwoju zmian zwyrodnieniowych kolana prawego. Poprawa funkcji kolana może nastąpić po usunięciu zespolenia w leczeniu operacyjnym.

Powódka wymagała pomocy osób trzecich w wykonywaniu podstawowych czynności życiowych jak np. kąpiel, utrzymanie higieny, sporządzanie posiłków, ubieranie, utrzymanie porządku, załatwianie spraw poza domem w okresie od 20 października 2017 roku do grudnia 2017 roku w wymiarze 4 godzin dziennie i następnie do maja 2018 roku w wymiarze 2 godzin dziennie. Obecnie powódka nie wymaga takiej pomocy. Rokowanie co do uzyskania pełnej sprawności stawu kolanowego prawego są złe.

(dowód: opinia biegłego ortopedy – k. 82, 83, opinia uzupełniająca – k. 100, 101)

Powódka została zakwalifikowana do zabiegu usunięcia metalu do końca 2020 roku.

(dowód: karty wizyty – k. 135, k. 139)

W wyniku obrażeń doznanych w wypadku w dniu 9 października 2017 roku powódka nie doznała trwałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu z powodów onkologicznych. Stłuczenie piersi lewej, jakiego doznała powódka w dniu wypadku skutkowało powstaniem krwiaka piersi lewej w górnej i bocznej części piersi z tendencją do wchłaniania. W dniu 17 grudnia 2017 roku opróżniono torbiele piersi lewej. Obecnie stwierdzona torbiel piersi lewej jest w innym miejscu niż były pierwotnie opisywane krwiaki. U powódki w torbielach stwierdzano bezpostaciowe masy białkowe, jak w torbielach niezwiązanych z urazem. Nie można wykluczyć, że powódka te torbiele miała jeszcze przed urazem jako chorobę samoistną. Torbiele piersi, nawet pourazowe nie powodują trwałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu i z powodu torbieli powódka nie wymagała pomocy osób trzecich.

Pourazowe torbiele piersi mogą powstać jedynie w miejscu urazu. U powódki inna jest lokalizacja krwiaka pourazowego a inna lokalizacja torbieli piersi, dlatego też istnienie torbieli piersi w związku z urazem jest wysoce wątpliwe. Przesunięcie torbieli piersi jest wykluczone, co wynika ze struktury i budowy anatomicznej piersi.

(dowód: opinia biegłego onkologa – k. 148 – 150, opinia uzupełniająca – k. 182)

Po przebytych wypadku, w dokumentacji medycznej, nie odnotowano skarg na bóle głowy ani na bóle kręgosłupa. Po wypadku powódka nie leczyła się neurologicznie. Leczenie takie podjęła rok po wypadku z powodu dolegliwości bólowych kręgosłupa szyjnego z promieniowaniem do barku prawego występujących w przebiegu samoistnych zmian zwyrodnieniowo – dyskopatycznych kręgosłupa szyjnego. Dolegliwości bólowe kręgosłupa szyjnego i ramienia prawego występowały u powódki również przed wypadkiem – adnotacja w Poradni Chirurgicznej w 2002 r. z punktu widzenia neurologa powódka nie doznała trwałego ani długotrwałego uszczerbku na zdrowiu. Z przyczyn neurologicznych nie wymagała pomocy osób trzecich.

W badaniu RTG wykonanym rok i 3 miesiące po wypadku stwierdzono zmiany zwyrodnieniowe trzonów i w stawach m – kręgowych oraz dyskopatię C5 – C7 (zmiany samoistne, co najmniej kilkuletnie). Gdyby doszło do urazu skrętnego kręgosłupa podczas zdarzenia w dniu 9 października 2017 roku to tego typu uraz spowodowałby uaktywnienie się wcześniej istniejących zmian zwyrodnieniowych i dolegliwości bólowe ujawniłyby się w ciągu kilku tygodni.

Leki bólowe jakie stosowano u powódki w trakcie leczenia ortopedycznego mogłyby łagodzić również ewentualne dolegliwości bólowe kręgosłupa, jednak jest mało prawdopodobne, aby leki te spowodowały całkowite zniesienie ewentualnych dolegliwości pourazowych kręgosłupa szyjnego, jeśli do takiego urazu miałby miejsce. Poruszanie się na wózku inwalidzkim nie miało wpływu na ewentualne bóle odcinka szyjnego.

(dowód: opinia biegłego neurologa – k. 168 – 170, opinia uzupełniająca – k. 187 – 188)

W 2017 roku, po wypadku powódka poniosła koszty leków w łącznej kwocie 175,91 zł. **(dowód: faktury – k. 25, 26, 27)**

Pozwany uznał swoją odpowiedzialność za skutki zdarzenia z dnia 9 października i wypłacił powódce kwotę 14.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia i kwotę 1.479,63 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia oraz kwotę 396,21 zł tytułem zwrotu kosztów przejazdu.

W piśmie z dnia 10 października 2018 roku powódka reprezentowana przez pełnomocnika wezwała pozwanego do zapłaty kwoty 100.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia, kwoty 475,91 zł tytułem kosztów leczenia i kwoty 17.777,60 zł tytułem kosztów pomocy osób trzecich w terminie 3 dni od doręczenia pisma.

(dowód: wezwanie do zapłaty – k. 40 – 43)

W 2017 roku w B. koszt usług opiekuńczych za jedną godzinę wynosił 26,96 zł, natomiast w 2018 roku – 20,55 zł.

(dowód: zarządzenie – k. 35, pismo MOPS – k. 36)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wskazanych dowodów. Dokonując ustaleń faktycznych w zakresie poniesionych przez powódkę kosztów leczenia Sąd nie uwzględnił kosztów z faktury z dnia 16 września 2018 roku – k. 28, poniesionych na biopsję, uznając że koszty te nie pozostają w związku z obrażeniami doznanymi przez powódkę w wypadku.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo co do zasady zasługuje na uwzględnienie.

Bezsporne w niniejszej sprawie było zaistnienie zdarzenia drogowego z udziałem powódki w dniu 9 października 2017 roku, a posiadacz pojazdu, którego kierowca spowodował kolizję posiadał ubezpieczenie OC w pozwanym Zakładzie (...). Pozwany nie kwestionował swojej odpowiedzialności za skutki zdarzenia z udziałem powódki.

Zasadą, określoną w art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych (...), jest to, że z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Wyłączenie tej odpowiedzialności normuje art. 38 wymienionej ustawy.

Podstawą odpowiedzialności pozwanego za poniesioną przez powódkę szkodę w wyniku wypadku jest przepis art. 822 k.c. Zgodnie z tym przepisem zakład ubezpieczeń przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem, których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz została zawarta umowa ubezpieczenia.

Podstawą prawną żądania zadośćuczynienia przez powódkę jest art. 445 § 1 kc, stosownie do treści którego Sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę w wypadku uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia.

Celem zadośćuczynienia jest zrekompensowanie osobie poszkodowanej krzywdy doznanej wskutek cierpień fizycznych (ból i innych dolegliwości) oraz cierpień psychicznych (ujemnych uczuć przeżywanych w związku z doznanymi cierpieniami fizycznymi lub następstwami uszkodzenia ciała albo rozstroju zdrowia). Zadośćuczynienie ponadto powinno być stosowne do doznanej krzywdy oraz uwzględniać wszystkie zachodzące okoliczności, w szczególności nasilenie cierpień, długotrwałość choroby, rozmiar kalectwa, następstwa zdarzenia, w tym także przemijające zaburzenia w funkcjonowaniu organizmu polegające na znoszeniu cierpień psychicznych.

Ustalając uszczerbek na zdrowiu oraz stan zdrowia powódki, Sąd oparł się na załączonych do akt sprawy dokumentach, zeznaniach powódki, świadków i opiniach biegłych z dziedziny neurologii, ortopedii i onkologii.

Z opinii biegłego ortopedy wynika, że proces leczenia i usprawniania powodował dysfunkcję czynnościową powódki do lutego 2019 roku. Dolegliwości bólowe o znacznym nasileniu utrzymywały się do 3 miesięcy. Obecnie u powódki występuje koślawe ustawienie kolana prawego z niestabilnością boczną stawu oraz dolegliwościami bólowymi głównie po chodzeniu. Obecna dysfunkcja bólowo – czynnościowa wynika z deformacji kłykcia bocznego i jego powierzchni stawowej. Skutkuje to orzeczeniem trwałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości **10%**. Wysokość uszczerbku wynika ze stopnia zaburzenia osi i niestabilności bocznej.

Doznane obrażenia i zmiany będą skutkowały okresowymi dolegliwościami bólowymi oraz możliwością wcześniejszego rozwoju zmian zwyrodnieniowych kolana prawego. Poprawa funkcji kolana może nastąpić po usunięciu zespolenia w leczeniu operacyjnym.

Powódka wymagała pomocy osób trzecich w wykonywaniu podstawowych czynności życiowych w okresie od 20 października 2017 roku do grudnia 2017 roku w wymiarze 4 godzin dziennie i następnie do maja 2018 roku w wymiarze 2 godzin dziennie. Obecnie powódka nie wymaga takiej pomocy. Rokowanie co do uzyskania pełnej sprawności stawu kolanowego prawego są złe.

Powódka, nie kwestionując ustaleń biegłego w zakresie doznanych obrażeń, nie zgadzała się z wysokością procentowego uszczerbku na zdrowiu. Biegły ortopeda, w opinii uzupełniającej odniósł się do zastrzeżeń powódki, wyjaśniając, że rodzaj urazu i jego umiejscowienie oraz skutki, kwalifikowały do zaliczenia go do pozycji 155a tabeli uszczerbku (...). Jednocześnie biegły wyjaśnił, że ustalając uszczerbek na zdrowiu wziął pod uwagę skutki wypadku, natomiast nie brał pod uwagę wszystkich schorzeń ortopedycznych, nie mających związku z doznanymi w wypadku obrażeniami.

Należy zauważyć, że biegli z dziedziny onkologii i neurologii nie stwierdzili, aby doznane przez powódkę obrażenia skutkowały powstaniem uszczerbku na zdrowiu z punktu widzenia ich specjalności.

Przy ocenie wysokości należnego powódce zadośćuczynienia Sąd uwzględnił wszystkie okoliczności sprawy, mających wpływ na jego wysokość, a więc nie tylko procentowy rozmiar uszkodzeń ciała, ale również wiek poszkodowanej, nasilenie i długotrwałość cierpień oraz następstwa zdarzenia w sferze życiowej. Przed wypadkiem powódka była osobą zdrową, w pełni samodzielną, zajmowała się domem i nie wymagała pomocy innych osób. Na skutek zdarzenia, w wyniku doznanych obrażeń i stresu, powódka odczuwała i wciąż odczuwa dolegliwości ze strony narządów ruchu, boli ją noga, czasami jest spuchnięta, powódka ciągle obawia się, że może się przewrócić. W nodze ma wstawione zespolenie, które będzie wymagało usunięcia operacyjnego.

Jednocześnie Sąd miał na uwadze, że dysfunkcje w zakresie kolana nie ograniczają wykonywania przez powódkę czynności codziennych, co wynika z opinii biegłego ortopedy.

W świetle przytoczonych okoliczności Sąd uznał, iż zasadnym jest przyznanie powódce dalszego zadośćuczynienia w kwocie 25.000,00. Sąd miał na uwadze, że dotychczas wypłacono powódce zadośćuczynienie w kwocie 14.000 zł.

Zadośćuczynienie w tej wysokości w ocenie Sądu jest świadczeniem wymiernym ekonomicznie, aby zrehabilitować powódkę doznana krzywdę. Mając powyższe na uwadze, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powódki wskazaną kwotę, przy czym ustawowe odsetki za opóźnienie Sąd zasądził zgodnie z żądaniem od dnia 16 października 2018 roku, tj. dzień po upływie terminu wskazanego przez powódkę w wezwaniu do zapłaty. Pozwany, któremu szkoda została zgłoszona w październiku 2017 roku, na podstawie decyzji z dnia 25 lipca 2018 roku wypłacił powódce zadośćuczynienie w kwocie 14.000,00 zł.

Ustawowe odsetki Sąd zasądził na podstawie art. 481 par. 1 k.p.c.

W pozostałym zakresie Sąd oddalił żądanie powódki w zakresie zadośćuczynienia jako niezasadne.

Odnosząc się do żądania powódki zasądzenia na jej rzecz odszkodowania Sąd uznał, iż żądanie to co do zasady zasługuje na uwzględnienie.

Odszkodowanie przewidziane w art. 444 § 1 k.c. obejmuje wszelkie wydatki pozostające w związku z uszkodzeniem ciała lub rozstrojem zdrowia, jeżeli są konieczne i celowe. Przykładowo można wymienić koszty leczenia (pobytu w szpitalu konsultacji u wybitnych specjalistów, dodatkowej pomocy pielęgniarstwa, koszty lekarstw, itp.), specjalnego odżywiania, nabycia protez i innych koniecznych aparatów (okularów, aparatu słuchowego, wózka inwalidzkiego itp. (wyrok SN z dnia 19 stycznia 1981 r., I CR 455/80, OSPiKA 1981, poz. 223), wydatki związane z przewozem chorego do szpitala i na zabiegi, z przejazdami osób bliskich w celu odwiedzin chorego w szpitalu z koniecznością specjalnej opieki i pielęgnacji (por. wyrok SN z dnia 4 października 1973 r., II CR 365/73, OSNCP 1974, poz. 147), koszty zabiegów rehabilitacyjnych, przygotowania do innego zawodu (np. opłaty za kursy, szkolenia, koszty podręczników i innych pomocy, dojazdów itp.).

Z uzasadnienia pozwu wynika, że na kwotę dochodzoną tytułem odszkodowania składają się: koszty opieki osób trzecich oraz koszty leczenia.

Z opinii biegłego ortopedy wynika, że powódka wymagała pomocy osób trzecich w wymiarze 4 godzin dziennie od 20 października 2017 roku do grudnia 2017 roku (72 dni x 4h = 288h) oraz w wymiarze 2 godzin dziennie w okresie od stycznia 2018 roku do końca maja 2018 roku (151 dni x 2h = 302 h).

Przyjmując, że w 2017 roku stawka za jedną godzinę usług opiekuńczych wynosiła 26,96 zł, a w 2018 roku – 20,55 zł, koszt opieki osób trzecich wyniósł łącznie **13.970,00 zł**: w 2017 roku – 72 dni x 4h = 288h x 26,96 zł = 7.764,48 zł i w 2018 roku – 151 dni x 2 h = 302 h x 20,55 = 6.206,10 zł.

Sąd w ramach dochodzonego przez powódkę odszkodowania uwzględnił również koszty leków, które zgodnie z przedłożonymi przez powódkę fakturami wyniosły kwotę **175,91 zł**, a które to koszty nie zostały pokryte przez pozwanego.

Łączna zatem kwota odszkodowania należnego powódce to kwota 14.145,91 zł - w przybliżeniu 14.146,00 zł, którą to kwotę Sąd zasądził z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 16 października 2018 roku na podstawie art. 481 par. 1 k.p.c.

W pozostałym zakresie Sąd oddalił powództwo o odszkodowanie jako nieuzasadnione.

Jednocześnie Sąd ustalił, że pozwany ponosi odpowiedzialność za ewentualne przyszłe skutki wypadku z dnia 9 października 2017 roku. Sąd miał na uwadze opinię biegłego ortopedy, który stwierdził, że rokowanie co do uzyskania pełnej sprawności stawu kolanowego prawego są złe, poza tym z uwagi na odniesione obrażenia u powódki mogą wcześniej rozwinąć się zmiany zwyrodnieniowe kolana prawego.

O kosztach procesu Sąd orzekł w oparciu o art. 100 k.p.c., zgodnie z zasadą stosunkowego rozdzielenia kosztów.

Powództwo zostało uwzględnione w około 40 procentach i w związku z tym powódkę obciążają koszty procesu w 60 procentach. Łączne koszty poniesione w sprawie wyniosły 10.834,00 zł, z czego każda ze stron poniosła koszty zastępstwa procesowego wraz z opłatą skarbową w wysokości 5.417,00 zł.

Odnosząc procent przegranej sprawy do poniesionych kosztów powódkę obciążają koszty w wysokości 1.083,00 zł (10.834,00 zł x 60% - 5.417,00 zł).

Jednocześnie na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w związku z art. 100 k.p.c., Sąd nakazał ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim kwotę 1.957,00 tytułem nieuiszczonej opłaty od uwzględnionej części powództwa oraz kwotę 715,00 zł tytułem wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa na poczet wynagrodzenia dla biegłych.

Sąd nie obciążył powódki kosztami sądowymi od oddalonej części powództwa, mając na uwadze charakter dochodzonego roszczenia a także sytuację majątkową i zdrowotną powódki.

SSO Alina Gąsior

Zarządzenie: Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powódki.

SSO Alina Gąsior